

18.1.1944

18.1.44

מודי העברי הראשון

(שבועה למותו של זאב סמילנסקי)

לפני ארבעים ושלוש שנים, בבר
קר סתיו צונן ובהיר, באחת מערי
דרום רוסיה, נכנס צעיר יהודי לבוש
חלצה מלורוסית רקטה לתוך חדר
מלא יחידים קטנים ואמר בקול רם
ומצלצל:

„זה — שולחן זה — כסאך

להנפת ידו ולברק עיניו ענו אר-
בעים גברים במקומה:

„זה שולחן זה כסאך

המחכה העברית הזאת.

אל השולחן חכאם נצטרפו לוח
וארון, קיר, רצפה ותקרה, דלת
וחלון, סגר רעם, מן החדר אל
החצר, אל עצי תאן, אל תבלת חר-
קיע, מעלה ומטה הירוק, עד הארץ
הטמורה שמעבר לים, ממנה בא
המורה המלאי.

הנולם כולו פשם צורה לבוש
צורה. כתיבקות שאך זה גיתן חר-
בו בפיהם היו הנערים בני השש.
חדשה וצעירה גלצלה שפת הקודר
מים, שולם וסלחא — מתאש
העברית

אדוני המורה מה היו אדוני
המורה מה אני ערשה? אדוני המר-
דה מה הוא אדוני?
אדוני המורה, אדוני המורה...

בכית—רסית וברחוב רסית ומכל
יחד השעורים בכית הספר רסית
— מסלול ושיגרה חזלן, אך בע-
צות אלו, עם חלום בודד העינים,
מהיר התנועה ואמין התנועה —
יקוד ולחם ושכרון יצירה, כאן מת
חדשים מעשי בראשית ועולם גברא
במאמר-סת, במשוכה מתהללת, באש
מתלקחת, בסערת הזהה וכבשת
הצעירה שמשפחה, א תקדוה בסוד
השעורים בשם המשתה, והעברית
העתיקה, כל ששור במערכו: חדר
עזת שופר ושעמחה מנס קרב ושי
רת בצוהן, הלאה גברו הלאה ממר
עמו החי המתמכה העברית.

עברים אנתנו, עברית גברתי—
שרת הכחה והמאשרת.

כל ששור — התאחכות חרשה
במורה ובששור, בתמדת עלומי
הבעז גיבת.

אדוני המורה, איכה זקנת איכה
נדמית! ואותך אלה למשחחתי?

מה מאורים לחשי הלב, בניך תכ-
דיך, אף בני חלמדך, אסונים שלי
עברית מסרי אפס היא חלכם
ודמם — אך מי יחגני ששור ילד
לפניך ועלונו יחד על כל מלח עבר
רית, נוצצת לפנינו בודד חידושת,
כאניסה ממגולות סעינות, פורמלית
הרימונו מעשר.

יחיד אכרך, אשר לשר חלמתי
מלב את ברית חשמת העברית עם
שמש, נעורים ורשי.